

СЛѢДЪ ЕДНА РАСХОДКА.

(Расказъ).

Пролѣтъ. Всичко се съживѣва отъ лжчитѣ на топлото пролѣтно слънчице. Полето започва да се покрива съ зелена трѣвица. Веселитѣ врабченца напуснххх вече топлитѣ си гнѣзда и бързатъ да се нарадватъ на хубавото пролѣтно врѣме. Но и на мравката ѝ омръзнѣ да лежи въ тъмната си зимна дупка: ето ѣж, че и тя започнѣ своитѣ расходки отъ трѣвица на трѣвица. То кой ли не се радва на засмѣното пролѣтно врѣме, слѣдъ лошитѣ зимни вѣялици! Малко и голѣмо, богатъ и сиромасъ благодарѣтъ на Бога, че бѣхх честити да дочакатъ пакъ веселата пролѣтъ.

Отъ всички най-много се радватъ дѣцата. По полето и на всѣкъдѣ ще ги видишъ запѣхтени, засмѣни до уши, играѣтъ, безъ умора, до залѣзванието на слънцето.

Азъ още не могъ да си обяснѣ, защо Славчо, днесъ, е толкова веселъ! Тича изъ училищния дворъ, смѣ се, закача се съ другаритѣ си . . .

Никога, прѣзъ зимата не съмъ го виждалъ тъй веселъ, както днесъ. Пъкъ то, ето коя била причината на всичко това: на обѣдъ баща му казалъ, че ще го заведе, на расходка, каго си дойде отъ училището.

Училищния звънецъ бие.

Всичкитѣ ученици се прибрахх въ стаятъ си. Още единъ часъ и Славчо ще отиде на расходка.

Колко дѣлагъ му си видѣ този часъ . . . Ахъ, кога ще бие звънеца за свършване на работата! Струва му се, че звънеца е билъ, а учителя още не ги пуца.

Той все за татка си мислѣше: какво ли му е приготвилъ за расходката, какви ли хубави приказки ще му расправя изъ пѣтя . . .

Званѣца удари.